

A J A

E. Saarisen

AJATUKSIA

**T T E. SAARISEN
AJATUKSIA**

**ELÄMÄSTÄ,
RAKKAUDESTA**

JA AJATTELUN

**E L ELÄMÄSTÄ,
RAKKAUDESTA**

AJATTELUSTA

**& AJATTELUN
AJATTELUSTA**

U S

**T A TIIMIAKATEMIA 2022
JENNI MUSTAPIRTTI**

WSOY

JOHDANTO

Puhimme treeneissä Kriittisestä ajattelusta. Saimme vieraaltamme Jonas Amurilta ennakkotehtävän kuunnella Aalto-yliopiston luennon, jonka luennoi Esa Saarinen. En muista oliko tämä kirja palkintona Waltarissa tai jossain muussa tämän kaltaisessa, ja muistan kysyneeni, saanko vilkaista kirjaa. Luin Kirsti Paakkasen elämän kerran, jossa mainittiin myös Esa Saarisesta. Esa Saarinen on tullut esille myös keskustellessa Johannes Partasen kanssa. Jostain mieleni sopukoista puhelimeni algoritmi poimi tämän kirjan ja Storytel suositteli sitä minulle.

Huvittavasti kirjan kuunneltua, tiimimme Elias Kinnunen voitti Waltarin reflektiolla tästä kirjasta. Tällöin ajattelin huvittuneena, kuinka mieli kiinnittääkin huomioita asioihin tarkemmin ja bongaa niitä joka paikasta, kun niihin kiinnittää enemmän huomiota.

Samassa minulla kävi ajatus; "Hitto, miten hän pystyn enää kirjottamaan tästä kirjasta, kun Elias on kirjottanut tästä juuri reflektion." Päästää tätä kautta minun reflektioni pääaiheeseen, eli omiin ajatuksiin ja niiden ajatteluun. Miksi ajattelin niin heti siinä hetkessä, vaikka sillä ei ole mitään merkitystä minun reflektioni kanssa. Miksi ajattelin heti, että minun heikko kirjoittamiseni taito nyt estyisi kirjoittamasta samasta kirjasta, kun tiedän että tiimimme loistava filosofi on kirjottanut kirjasta. Miksi ajattelit heti, että tämä on joku paremmuus kilpailu?

Tässä pääsemme asiaan ytimeen, mistä ajatuksemme kumpuavat ja annamme niiden vaikuttaa tekemiseemme. Jätämmekö taas joitain asioita tekemättä, koska emme osaa ajatella niitä.

Minulle heräsi tästä ajatus, että ajattelulla on kuin kaksi ovea, joko ajatella lisää ja mennä eteenpäin edessä olevasta ovesta. Voimme myös tyytyä, säikähtää tai olla ajattelematta lisää ja poistua takaovesta.

Mutta sitten ilmestyykin kolmas ovi, se syntyy pysähdyksestä ovien välissä ja mieleen tuleekin aivan uusi ajatus ajatuksesta. Se voi syntyä myös ärsykkeestä, mitä et osannut ajatella aiemmin. Minkä oven haluaisit avata?

Mukavia lukuhetkiä!

Tiimiakatemian luovuus, notkeus ja älykkyys

LÄN on suurin lahja ajattelun ajattelulle. Ymmärrykseni mukaan sen tarkoitusperät pohjautuvat siihen, että osallistujat hahmottavat oman ajattelunsa, haastamaan omia ajatuksiaan, löytämään ajattelun rajoja, oppivat rikkomaan niitä ja ruokkimaan ajatteluaan luovuudella. Siinä tämä ohjelma onnistui mainiosti ja sitä voisi jatkaa koko Tiimiakatemian ajan.

Ajatuksiin syntyy tietynlaisia polkuja, mitä kulkee huomaamattaan aina uudelleen ja uudelleen. Erilaisia rutiineja ja tapoja, joita toistaa ajattelematta enempää. Tämän vuoksi LÄN:n tapaiset kurssit pitäisi olla melkein kaikille pakollisia, sillä se toisi lisää rohkeutta ja kehitystä Tiimiakatemialle. Perustelen tämän ajatuksen sillä, että tavat, joilla tukea yrittäjyyden huippuyksikköä pitäisi ruokkia enemmän tulevien yrittäjien luovuutta, muutos notkeutta ja älykkyyttä.

Tavoitteena tulevaisuus ja tavat miten tehdä vielä paremmin. Innostaa mukavuus alueelta siirtymistä eteenpäin ja haastamaan lisää omaa ajattelua siitä, miten muut tekevät ei ole aina oikein ja parhain tapa. Ei ole oikeaa tapaa, miten yritys toimii tai miltä yritys näyttää. Muutos ja kehitys on jatkuvaa ja siihen sovellutaan koko ajan muuttuvassa maailmassa.

Suomi tunnetusti on aina vähän jäljessä trendeistä ja tämän vuoksi kehitettävänä ideana Learning circus voisi painottua vierailevan koulun sijaan tulevaisuuden yrityksiin. Vierailut kehityksen edelläkävijä yrityksissä ja erilaisissa työympäristöissä varmasti inspiroisi kehittymään ja myös ajattelemaan aivan uudella tavalla.

Learning circus kouluvierailua ei pidä vähätellä. Se opettaa arvostamaan meidän yhteisömme kehitystä ja Tiimiakatemian kulttuuria. Myös se on tärkeää, miten meidän vierailumme inspiroi sen maan Tiimiakatemiaa. Sen voisi esimerkiksi tiivistää 1-2pv workshoppiin, jonka me loisisimme heille, jotta he saisivat meistä mahdollisimman paljon hyötyä irti ja pääsisimme toimimaan enemmän tiimiyrittäjien kanssa yhteistyönä.

Keskustellessani Partaisen kanssa, hän kertoi keskustelustaan Saarisen kanssa. He keskustelivat siitä, että Tiimiakatemia on aidosti ainoita kouluja, joka perustuu ajattelun ajattelulle. Itse tuen tätä ajatusta sillä dialogi, reflektointi, motorolat ja muu oppiminen tapahtuu kaikki ajattelun kautta. Se ohjaa meitä ajattelemaan mitä, miksi ja miten opimme. Se painottaa ajattelemaan omia ajatuksia ja tuntemuksia. Suurin kasvu mitä Tiimiakatemialla tapahtuukin, on henkinen kasvaminen.

Onko minulla liikaa mahdollisuuksia?

Sain kirsikan kakun päälle kuunneltua tämän kirjan LÄN- koulutusohjelman loppuun. Tajusin, että kärsin valkoisen paperin syndroomasta, mutta koen sen eri muodossa. Saan valkoiselle paperille aina jotain töhrittyä, mutta en koe, että saan kokonaispotentiaaliani käyttöön sitä täyttäessä. En osaa haastaa ajatuksiani tarpeeksi, mikä kaikki on mahdollista ja mitä voi tehdä vielä paremmin.

Luovilla ajatuksillani on vielä laatikko, minkä olen vahingossa sulkenut. Tämän huomasin tehtävässä LÄN:llä, kun meitä pyydettiin luomaan oman luovuuden karaktääri. Tehtävään annettiin vapaat kädet ja huomasin, että silloin kun ei ole mitään rajoja minun on vaikeinta keksiä mitään.

Tehtävänantoa purattaessa huomasin, että miksei minulla tullut mieleen näitä asioita, mitä muut olivat luoneet. Tarvitsen niin sanotusti kirjasta pystysyöttöjä ärsykkeenä omaan ajatteluun, jotta näen mitä mahdollisuuksia minulla on ja mitä kaikkea voisi tehdä.

”Pystysyöttö” -metodiikka (pystisyötöt ajattelun ja tekemisen suurhahmoilta, pystisyötöt omista kokemuksista, pystisyötöt dialogitilanteessa)

Haluan siis oppia antamaan itselleni lisää mahdollisuuksia mahdollisuuksiin. Tämä oli yllättävän vaikea pukea sanoiksi, jotta sen voisi ymmärtää. Haluan avata mieltäni vielä lisää, kun saan mahdollisuuden avata sitä.

Kuuntelin juuri sopivasti tänä aamuna Antti Holman podcastia *Antin koulumatka*. Siinä hän juuri sopivasti kertoi ongelmasta luovan tehtävän kanssa, minkä hän oli saanut opettajaltaan Yhdysvalloissa.

Hän sanoi Antin tavanomaiseen tapaan, että paljon helpompi olisi olla luova, kun annettaisiin tarkka tehtävänanto kuten kuvaa omaa persereikäsi kolmen minuutin ajan kuin se, että opettaja antaa todella laajan ja monitulkinnaisen tehtävänannon. Ajatustyötä menee jo siihen, että tulkitset että alatko edes tekemään videota oikealla tavalla, johon vältämättä ei edes ole oikea tapaa.

Tämä kuvasi hyvin minun ongelmaani. Jos minulle annetaan porkkana ja sanotaan, tee siitä luova. Näen heti visioita, että sen voisi veistää, siihen voisi piirtää, miten taustalla on merkitystä ja niin edelleen. Mutta kun annetaan tyhjyyttä, minkä voi täyttää millä vain, minulle tulee ongelma itseni kanssa. Mistä saan luovan ärsykeen, mitä lähteä kehittämään mielessäni.

Tämä sama pätee Tiimiakatemiolla. Harvoin asioihin annetaan selkää ja suoraviivaista vastausta. Tämä on lahja, mutta myös kirous.

Tämän huomasi, myös LÄN-koulutusohjelmassa. Kun meille ei annettu luovuudelle tarvittavaa aikaa, eikä tarpeeksi ajoissa naruja mistä ohjailta. Moni tyytyi tällöin ei niin luovaan ratkaisuun. Kaikki olivat ehtineet luomaan ajatuksensa jo päässään esityksestä, mutta kun ajatusta muutettiin ja annettiin tilaa mitä käyttää niin kaikki muuttui. Jokainen yritti muuttaa ajatusta vanhasta, mutta tulos oli silti huonompi, mitä olisi voinut tulla.

Tästä minlle syntyi ajatus, mitä opin aikaisemmista kirjoista. Luovuudelle ei voi määrittää aikaa, eikä paikkaa. Se tarvitsee minun tapauksessani myös ärsykkeen. Se tarvitsee aikaa, jotta sitä voi toteuttaa, koska kaikki on kiinni ajatusprosessista. Jos et ehdi ajatella, ei ole myöskään luovuutta.

Kun aikaraja on tiukka, silloin ajatus vetää biologisesti nopeimman ja helpoimman tien, sillä se on helpoin ja automaattisin tapa selviytyä stressaavasta nopeasta tilanteesta.

Ehkä aika onkin syy miksi moni ihminen ei koe enää itseään luovaksi. Ei ole enää tyhjää aikaa ajattelulle. Aina joko kädessä on puhelin tai muita ärsykeitä vapaan ajattelun tielle.

Olen pitkään miettinyt meditointia ratkaisuna, mutta en ole saanut sitä koskaan aikaseksi aloittaa. Mutta se voisikin olla silti selkein vastaus ongelmaani. Se, että todella rauhoittuisin ajatuksieni pariin voisi tehdä jopa ihan terää mielelleni.

Kohtaa tyhjän paperin jokainen päivä omassa mielessä, ja miettiä miten täyttää se aina eri tavalla.

Oppia hallitsemaan ja tunnistamaan ajatuskierteitä. Tunnistamaan jatkossa niitä myös keskellä arkea, muuttamaan toimintatapoja ja ajatusketjuja. Ehkäpä aloitan sen jo tänä iltana, enkä enää jätä sitä tehtäväksi huomisen minälleni.